

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/51/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5422200838
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:5422200838.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Holecovej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX, XXX XX A., v konaní zastúpený Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovanému KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní zastúpený JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Palárikova 15, 811 04 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, o zaplatenie 11.690,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Námestovo DK-7Cb/7/2022-308 zo dňa 10. decembra 2024, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Námestovo DK-7Cb/7/2022-308 zo dňa 10. decembra 2024 v napadnutom výroku I. a III. p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 9.160,85 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 12.07.2022 do 31.12.2022, s úrokom z omeškania vo výške 10,50 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 01.01.2023 do 30.06.2023, s úrokom z omeškania vo výške 12,00 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 01.07.2023 do 31.12.2023, s úrokom z omeškania vo výške 12,50 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 01.01.2024 do 30.06.2024, s úrokom z omeškania vo výške 12,25 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 01.07.2024 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 567,02 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 56 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 11.07.2022 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 11.690,70 Eur s príslušenstvom. Z obsahu napadnutého rozhodnutia a z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie v priebehu konania na návrh žalobcu uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 18. 04. 2023 pripustil zmenu žaloby v znení, že žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 11.690,70 Eur spolu s úrokom z omeškania 8,00 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 12.07.2022 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 567,02 Eur. Uznesením vyhláseným na pojednávaní súd prvej inštancie dňa 10.12.2024 pripustil zmenu žaloby v znení, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 11.690,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 12.07.2022 do 31.12.2022, s úrokom z omeškania vo

výške 10,50 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 01.01.2023 do 30.06.2023, s úrokom z omeškania vo výške 12,00 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 01.07.2023 do 31.12.2023, s úrokom z omeškania vo výške 12,50 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 01.01.2024 do 30.06.2024, s úrokom z omeškania vo výške 12,25 % ročne zo sumy 11.690,70 Eur od 01.07.2024 do zaplattenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 567,02 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Podanie žaloby žalobca odôvodnil tým, že dňa 04.09.2013 uzavrel so žalovaným poistnú zmluvu č. 551 5025692, predmetom ktorej bolo havarijné poistenie súboru motorových vozidiel. V rámci súboru poistených motorových vozidiel bolo poistené aj osobné motorové vozidlo továrenskej značky BMW, obchodný názov 740d xDrive, kategória M1, VIN: C. (ďalej len „vozidlo“). Výška poistného bola dojednaná na sumu 4.109,46 Eur ročne. Poistná suma za motorové vozidlo s nadštandardnou výbavou bola dojednaná na sumu 124.529,- Eur. Poistná zmluva odkazovala na Všeobecné poistné podmienky č. 900, Zmluvné dojednania č. 901 a Všeobecné poistné podmienky pre úrazové poistenie č. 802. Dňa 23.07.2021 v čase približne o 22.00 hod. viedol žalobca vozidlo po štátnej ceste II. triedy 583, v úseku medzi obcami Párnica a Zázrivá v okrese Dolný Kubín, pričom asi 1-2 km pred Lyžiarskym strediskom Malá Lučivná v smere z Dolného Kubína do Zázrivej v poslednej chvíli zbadal na ceste spadnutý kameň, ktorý si predtým nevšimol a prešiel po ňom, čím poškodil spodnú časť vozidla, následkom čoho vytiekol motorový olej, čím došlo k vzniku škodovej udalosti. Bezprostredne po vzniku škodovej udalosti privolať na miesto samé aj hliadku Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dolnom Kubíne, okresného dopravného inšpektorátu, ktorá miesto škodovej udalosti zadokumentovala a informoval žalovaného, ktorý zabezpečil odtiahnutie vozidla z miesta škodovej udalosti do najbližšieho autorizovaného servisu. V dôsledku poškodenia spodnej časti vozidla a následného vytečenia motorového oleja, teda v priamej príčinnej súvislosti s touto udalosťou, došlo súčasne aj k trvalému poškodeniu motora, ktorý už nebolo možné opraviť a musel byť vymenený. Autorizovaný servis BMW BAVARIA Žilina túto opravu vyčísliť sumou 28.161,49 Eur. Dňa 26.07.2021 zaslal žalovanému protokol o uplatnení škody, v ktorom popísal priebeh a spôsob vzniku škodovej udalosti. Na to žalovaný reagoval listom zo dňa 25.10.2021, v ktorom mu oznámil, že túto škodovú udalosť odložil bez finančného vyrovnania ako bezpredmetnú. Na list žalovaného zo dňa 25.10.2021 reagoval listom zo dňa 30.11.2021, v ktorom uviedol, že s týmto záverom, ako aj so spôsobom vybavenia škodovej udalosti, v celom rozsahu nesúhlasí. Znalecký posudok, na ktorý sa žalovaný odvolával vo svojom liste zo dňa 25.10.2021, mu žalovaný odmietol poslať k nahliadnutiu, resp. mu poslal iba záver toho znaleckého posudku. Za účelom posúdenia technickej prijateľnosti poškodenia predmetného vozidla v súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 23.07.2021 si nechal vypracovať vlastný znalecký posudok znalcom z odboru cestnej dopravy, odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel, Ing. Miroslavom Benkom. Žalobou uplatnený nárok pozostáva z ním účelne vynaložených nákladov v sume 11.690,70 Eur, ktoré musel vynaložiť na navrátenie predmetného vozidla do pôvodného stavu, ktorú tvorí súčet kúpnej ceny nového (resp. závodného) motora v sume 6.180,- Eur a ceny práce spočívajúcej vo výmene pôvodného motora za nový (resp. závodný) v sume 5.510,70 Eur, úrokov z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka, paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur podľa § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a iných nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 457,52 Eur podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaný navrhol žalobu žalobcu zamietnuť. Uviedol, že na posúdenie základných predpokladov nároku na poistné plnenie, a to škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a popisom udalostí, si nechal vypracovať znalecký posudok, ktorý vypracovala znalecká organizácia Automotive Solution4u s.r.o. pod č. 90/2021. Žalobca v konaní predložil znalecký posudok č. 1/2022, ktorý bol vypracovaný bez fyzickej obhliadky miesta nehody a rovnako bez fyzickej obhliadky vozidla. V konaní existujú dva odborné závery, kedy jeden bol vykonaný aj fyzickou obhliadkou vozidla. S poukazom na uvedené a v kontexte posudku žalovaného nie je možné považovať nárok za riadne preukázaný. V zmysle Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie eurokasko - súbor č. 901 čl. V, bod f/ sa poistenie nevzťahuje na škody, ktoré vznikli následkom nesprávnej obsluhy s nadmerným funkčným namáhaním - prevádzka motora po vytečení motorového oleja, čo malo za následok trvalé poškodenie motora. Odťah z miesta nehody je preukázaný iba čestným vyhlásením, kedy je štandardné, že fotodokumentácia vozidla sa robí aj pri náklade tak, aby bolo zrejmé, či nedošlo k jeho poškodeniu (škrabance a pod.) samotnou nakládkou. V tomto prípade fotodokumentácia chýba, čo vyvoláva ďalšie otázky, ako bolo vozidlo odtiahnuté, resp. z akého miesta. Keďže došlo k trvalému poškodeniu motora, možno predpokladať, že vozidlo bolo v prevádzke aj po poškodení. Z predložených dôkazných prostriedkov je preukázané, že žalobca porušil predpisy o cestnej premávke, za čo mu bola uložená pokuta, čím minimálne prispel k vzniku škodovej udalosti.

5. Žalobca v ďalšom priebehu konania poukázal na to, že objednávka na vypracovanie znaleckého posudku bola realizovaná prostredníctvom právneho zástupcu, odmena za jeho vypracovanie bola fakturovaná právnomu zástupcovi a keďže v danom prípade ide o účelne vynaložené náklady spojené s uplatnením pohľadávky žalobcu, bolo potrebné mu ich prefakturovať. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že znalec Ing. Miroslav Benko vyhotovil znalecký posudok iba na základe fotodokumentácie a zápisu z obhliadky vozidla uviedol, že toto tvrdenie je nepravdivé. Ako vyplýva zo znaleckého posudku predloženého žalovaným, ani ním poverená znalecká organizácia nebola osobne prehliadnuť vozidlo. Poprel tvrdenie žalovaného, že mal prevádzkovať vozidlo ďalej po škodovej udalosti, nakoľko z priloženej fotodokumentácie považuje za nesporné, že toto by objektívne nebolo možné. Vo svojej výpovedi presne opísal priebeh škodovej udalosti, uviedol, že vozidlo kúpil ako nové v roku 2014. Potvrdil, že tam boli nejaké drobné poistné udalosti, napr. do neho v Mikuláši na parkovisku nacúvala jedna žena a rozbila zadné svetlo, prípadne mohli byť iné drobné udalosti, ale žiadne také, ktoré by mohli byť v súvisi s olejovou vaňou. Tá bola poškodená pri tej udalosti so skalou.

6. Žalovaný v ďalšom priebehu konania poukázal na záver znaleckého posudku č. 90/2021, podľa ktorého hlásenie Check Control potvrdzuje, že bolo po škodovej udalosti s motorovým vozidlom žalobcu najazdených ďalších 48 kilometrov. Ďalším záverom jeho znaleckého posudku je, že drcie a deformačné poškodenia plechového krytu olejovej vane motora vykazujú rôzne dĺžky a smery ich vzniku, preto je z technického hľadiska možné vylúčiť, aby vznikli v jednom časovom okamihu. Tento záver je v rozpore so záverom obsiahnutým v znaleckom posudku č. 1/2022. Poškodenia motorového vozidla nekorešponujú s popisom priebehu nehodového deja tak, ako ich uviedol žalobca a v tomto prípade absentuje existencia príčinnej súvislosti. Pre spravodlivé rozhodnutie je potrebné vykonať kontrolné znalecké dokazovanie v zmysle § 207 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Neuznal nárok na úhradu nákladov na vypracovanie znaleckého posudku. Tvrdená refakturácia nákladov na vypracovanie znaleckého posudku nezníže na žalobcu ako stranu konania, ale na spoločnosť Drevostavby s.r.o., IČO: 36 440 175, a tak uvedená faktúra nemôže byť vyhodnotená ako náklady žalobcu spojené s uplatnením práva. Dokonca oba subjekty uvedené na faktúre sú platcami DPH, čo znamená, že v prípade spoločnosti Drevostavby s.r.o., IČO: 36 440 175, nejde vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty o skutočný náklad, keďže sumu vo výške 94,50 Eur predstavujúca daň z pridanej hodnoty nemožno považovať za úbytok na majetku, resp. náklad spojený s uplatnením pohľadávky, pokiaľ dôjde k uplatneniu daňového nákladu. Poukázaná suma uvedená na výpise a uhradená z účtu žalobcu nepreukazuje, že žalobca skutočne uhradil predmetnú faktúru, a tak neexistuje žiadna spojitosť medzi náhradou za vypracovaný znalecký posudok a úbytkom na majetku žalobcu.

7. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 7Cb/7/2022-202 zo dňa 12.06.2023 nariadil znalecké dokazovanie a ustanovil Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, aby vypracoval znalecký posudok. Znalecký posudok č. 124/2024 zo dňa 21.08.2024 vypracovaný znaleckým ústavom bol súdu prvej inštancie doručený dňa 28.08.2024.

8. Žalobca vo vyjadrení k znaleckému posudku uviedol, že znalecký posudok ústavu sa zakladá na podrobnej analýze technických aspektov poškodenia vozidla, vrátane preukázateľného poškodenia olejovej vane a následného zadretia motora v dôsledku úniku oleja. Posudok ústavu korešponduje s tvrdeniami žalobcu, že poškodenie vozidla bolo spôsobené prechodom cez kameň, ktorý sa nachádzal na vozovke, a že poškodenie olejovej vane bolo natoľko vážne, že k zadretiu motora došlo v krátkom čase. Ústav tiež podrobne zhodnotil oba súkromné znalecké posudky, pričom poukázal na to, že posudok predložený žalovanou poisťovňou nie je dostatočne odborný a neobsahuje technicky podložené dôkazy, ktoré by mohli vyvrátiť tvrdenia žalobcu. Posudok predložený žalobcom je z hľadiska metodológie a technického spracovania oveľa presvedčivejší a podložený odbornými postupmi. Nerozporoval závery ústavu v otázke rozsahu vzniknutej škody vo všeobecnej hodnote 9.643,- Eur, ale zdôraznil, že hoci sa nejedná o zásadný rozdiel, táto suma bola určená na základe všeobecnej hodnoty vozidla na základe ponúk porovnateľných vozidiel, čo ale nesúhlasí s výškou nákladov, ktoré žalobca reálne vynaložil na opravu svojho vozidla. Celková kalkulácia na opravu v autorizovanom servise tvoriaca prílohu žaloby pritom bola vyčíslená na sumu 28.161,49 Eur. Nie je teda možné vychádzať len z trhovej hodnoty porovnateľných vozidiel, pretože poistné plnenie by malo kryť skutočne vynaložené náklady na opravu vozidla, a nie iba jeho teoretickú trhovú hodnotu. Ďalej uviedol, že je potrebné vziať do úvahy, že žalobca vozidlo potreboval na výkon svojej podnikateľskej činnosti a vzhľadom na odmietnutie poistného plnenia bol nútený opraviť si vozidlo na vlastné náklady. V tomto procese konal ako starostlivý hospodár.

Namiesto opravy v autorizovanom servise, ktorá by stála viac ako 28.000,- Eur, si zabezpečil opravu výhodnejším spôsobom. Zaoštal používaný motor a jeho výmenu vykonal prostredníctvom známych, čím minimalizoval celkové náklady. Hoci je žalovaná suma vyššia, ako všeobecná výška škody určená ústavom, predstavuje výlučne náklady, ktoré žalobca účelne vynaložil na opravu vozidla. Ak by žalovaná poisťovňa plnila svoju zmluvnú povinnosť a žalobca by si nechal vozidlo opraviť v niektorom z jej partnerských servisov, viedlo by to k oveľa vyšším nákladom.

9. Žalovaný sa v ďalšom priebehu konania pridrižoval znaleckého posudku č. 90/2021 vypracovaného znaleckou organizáciou Automotiv solution 4U s.r.o.. Kontrolný znalecký posudok určil výšku škody na vozidle v rozsahu 9.643 Eur s DPH, čo predstavuje 8.035 Eur bez DPH. Žalobca sa však domáha sumy vo výške 11.690,70 Eur, pričom sa táto suma skladá z kúpy nového motora a servisných prác, k čomu žalobca uplatňuje aj nárok vo výške s DPH za vykonané servisné práce, s čím žalovaný nesúhlasí, nakoľko v danom čase bol žalobca platcom DPH. V prípade priznania DPH by teda išlo o bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. Ak by konajúci súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žalobca bol platcom DPH v čase vzniku škody, ako aj na spoluúčasť vo výške 5 % dohodnutú v poisťnej zmluve v čl. 8 ods. 2.

10. Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami nebolo v konaní sporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 04.09.2013 uzavretá poisťná zmluva, predmetom ktorej bolo aj havarijné poistenie motorového vozidla žalobcu. Dňa 23.07.2021 (čo vyplýva o.i. zo znaleckého posudku, správy OR HaZZ, záznamu polície o preverení škodovej udalosti), došlo k poisťnej udalosti, pri ktorej bolo poškodené motorového vozidlo žalobcu. Žalobca si následne náhradu škody uplatnil u žalovaného. Žalovaný túto škodovú udalosť odložil bez finančného vyrovnania ako bezpredmetnú. Medzi stranami vznikol spor o tom, ako malo dôjsť ku škodovej udalosti. Keďže nie je úlohou súdu prvej inštancie vyhodnocovať odborné otázky ohľadom posúdenia technickej prijateľnosti vzniku poškodenia motorového vozidla žalobcu, za smerodajný súd prvej inštancie považoval znalecký posudok č. 124/2024 zo dňa 21.08.2024 vypracovaný znaleckým ústavom.

11. Zo znaleckého posudku znaleckého ústavu súd prvej inštancie zistil, že z technického hľadiska je prijateľné, že k poškodeniu motora vozidla BMW došlo bezprostredne po nehode takým spôsobom, ako ho popisuje žalobca, a že sa jednalo o totálne zničenie vozidla. Čas potrebný na vytečenie oleja sa podľa jeho záverov ráta v sekundách a vzhľadom na opotrebenie vozidla mohol aj relatívne krátky čas chodu motora bez oleja spôsobiť jeho zadretie. Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ motorový olej po poškodení mohol vytiecť v sekundách, resp. desiatkach sekúnd, resp. motor bez oleja sa mohol zadrieť za relatívne krátky čas, nemožno pri opisovanom nehodovom deji rozumne žiadať od žalobcu, aby okamžite vedel, o aké poškodenie ide a že je potrebné okamžite vypnúť motor. Súd prvej inštancie tiež doplnil, že neuniklo jeho pozornosti, že zápis o poškodení motorového vozidla vypracovaného technikom SLOVEXPERTY, že podľa hlásenia Check Control mal žalobca s vozidlom po poškodení prejsť ešte 48 km, bol absolútne nesprávny a vzťahoval sa k nájazdu vozidla pri kilometrových vzťahoch 16.144 km a 16.192 km, pričom v čase škodovej udalosti malo vozidlo najazdených 343.882 km. Podľa súdu prvej inštancie znalecký posudok posúva do roviny špekulácií tvrdenie žalovanej strany o škode následkom nesprávnej obsluhy, k čomu neprodukovala žalovaná strana jediný dôkaz. Súd prvej inštancie nevidel rozumný dôvod na pochybnosti o tvrdeniach žalobcu aj vzhľadom na správy a prítomnosť polície a hasičov na mieste poškodenia vozidla.

12. Súd prvej inštancie zo znaleckého posudku č. 124/2024 vypracovaného znaleckým ústavom dňa 21.08.2024 ďalej zistil, že znalecký ústav určil výšku škody na vozidle s DPH ku dňu 23.07.2021 na sumu 9.643,- Eur. Súd prvej inštancie vo vzťahu k určeniu výšky škody vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom, keď považoval na jeho podklade za jednoznačne preukázané, že sa jednalo o totálne zničenie vozidla a zároveň v ňom tiež bol uvedený aj spôsob výpočtu výšky škody na vozidle. S poukazom na závery znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom súd prvej inštancie už ďalej nepovažoval v danej veci za potrebné vykonať ďalšie dôkazy a neprihliadol ani na faktúry predložené zo strany žalobcu do konania. Zároveň žalovaná strana nepredložila dôkazy, pre ktoré by sa súd mal odkloniť od sumy uvedenej v znaleckom posudku, hoci tak mala možnosť urobiť v procese dokazovania, resp. vyhotovovania znaleckého posudku. V zmysle uzatvorenej poisťnej zmluvy však súd prvej inštancie prihliadol na spoluúčasť žalobcu, ktorá bola dojednaná v poisťnej zmluve vo výške 5 % a túto odpočítal od celkovej výšky škody na vozidle s DPH uvedenej v znaleckom posudku ústavu. Súd prvej inštancie preto v napadnutom rozhodnutí priznal žalobcovi sumu, ktorá predstavuje výšku

škody na vozidle určenú znaleckým posudkom (9.643,- Eur), kde znalec bral do úvahy rozdiel medzi obstarávacou hodnotou vozidla pred poškodením a od tejto sa odpočítala hodnota predajných zvyškov (všetko s DPH). Zároveň však súd musel ponížiť túto sumu o sumu spoluúčasti žalobcu. Lustráciou v živnostenskom registri mal súd prvej inštancie za preukázané, že momentálne žalobca nie je platca DPH. Pretože žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania svojho nároku, súd prvej inštancie žalobcovi pohľadávku priznal v celosti v sume 9.160,85,- Eur s tým, že je už na žalobcovi, akým spôsobom sa ohľadom DPH vysporiada voči štátu.

13. Keďže zo strany žalovaného nedošlo k úhrade uplatnenej pohľadávky včas, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi v zmysle § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. vznikol zákonný nárok požadovať popri istine aj úroky z omeškania.

14. Súd prvej inštancie priznal podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobcovi aj uplatnený nárok vo výške 567,02 Eur, ktorý predstavuje vynaložené náklady na obstaranie znaleckého posudku znalca Ing. Miroslava Benka č. 1/2022, ktorý je prílohou žaloby, nakoľko ich súd prvej inštancie považoval za účelne vynaložené.

15. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

16. Súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu podľa jeho úspechu v konaní. Vzhľadom na výšku pôvodného nároku 11.690,70 Eur a skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok vo výške 9.160,85 Eur, súd prvej inštancie konštatoval úspech žalobcu vo výške 78 %, úspech žalovaného vo výške 22 %, a preto čistý úspech žalobcu predstavuje 56 %.

17. Žalovaný podal voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie proti výroku I. a výroku III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. z Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), teda z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamietne, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nevedel logickým spôsobom vysvetliť, prečo bolo v danom prípade odôvodnené priznať žalobcovi sumu vo výške 9.160,85 Eur, v rámci ktorej je zahrnutá aj DPH. Súd prvej inštancie v rámci rozhodovania vychádzal zo znaleckého posudku č. 124/2024 zo dňa 21.08.2024, ktorý na žiadosť súdu vypracoval znalecký ústav, v ktorom tento určil hodnotu škody vo výške 9.643,- Eur, od ktorej však bolo potrebné odpočítať 5 % spoluúčasť žalobcu. Konajúci súd priznal žalobcovi sumu po odpočítaní spoluúčasti vo výške 9.160,85 Eur spolu s DPH. S daným rozhodnutím konajúceho súdu priznať žalobcovi sumu vrátane hodnoty DPH sa žalovaný nestotožnil a nestotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v bode 39, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázané, že momentálne žalobca nie je platcom DPH, preto pohľadávku priznal v celosti. Odvolateľ uviedol, že mu nie je známe, na základe akých dôkazov súd konštatoval svoj záver, nakoľko z listinných dôkazov predložených samotným žalobcom vyplýva, že či už v čase škodovej udalosti, alebo po nej, bol žalobca platcom DPH. Žalobca v predložených listinných dôkazoch uvádzal vo faktúrach pri identifikácii kupujúceho aj IČ DPH D. XXXXXXXXXXXX. Žalovaný poukázal na verejný portál, v ktorom je žalobca vedený, pričom je v rámci identifikácie subjektu uvedené aj IČ DPH, čo dokazuje, že žalobca bol platcom DPH najneskôr do 01.11.2023, kedy ukončil živnostenské podnikanie. Žalobca teda pri nákupe náhradných dielov na opravu motorového vozidla nakupoval tieto diely ako podnikateľ a zároveň platca DPH, čo znamená, že pri kúpe týchto dielov vznikol žalobcovi nárok na odpočet DPH. Vo vzťahu k DPH nejde o skutočný náklad, nakoľko suma 1.832,17 Eur predstavuje daň z pridanej hodnoty, pričom túto časť nemožno považovať za úbytok na majetku, resp. náklad, ktorý by bol spojený s opravou poškodeného motorového vozidla. V rámci úhrady DPH nedochádza k reálnemu úbytku na majetku žalobcu ako platiteľa DPH, ktorý má možnosť uplatniť si „vratku“ DPH. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR III. ÚS 231/2017, ktorý konštatoval, že skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Súd prvej inštancie preto vec nesprávne právne posúdil, nakoľko pokiaľ by bola žalobcovi konajúcim súdom

priznaná suma vo výške s DPH, došlo by na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu v časti sumy 1.832,17 Eur.

19. Podanie odvolania žalovaný odôvodnil tiež tým, že konajúci súd prvej inštancie nedokázal presvedčivým spôsobom vysvetliť použitú úvahu, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania podľa právnej úpravy Obchodného zákonníka, resp. nariadenia vlády č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Na úrok z omeškania sa však v danej veci mala správne aplikovať úprava Občianskeho zákonníka, a preto za správnu výšku úroku z omeškania žalovaný v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 považoval výšku úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.160,85 Eur od 12.07.2022 do zaplatenia. Poukázal na skutočnosť, že o obchodnoprávny záväzkový vzťah by v danom prípade išlo jedine v prípade, že by žalobca používal poistené vozidlo v rámci výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Táto skutočnosť však nevyplýva z predložených dôkazov a tak dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie automaticky založil pôsobnosť Obchodného zákonníka v danej veci, zostáva nejasný. S prihliadnutím na predmet podnikania žalobcu dohľadateľný vo verejnom registri nie je možné spojiť jeho podnikateľskú činnosť s potrebou využívania poisteného motorového vozidla BMW 740d xDrive.

20. Podľa žalovaného konanie má i inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to odňatie súdu prvej inštancie konať pred súdom a nedostatočné a chybné odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, neuviedol prečo má žalovaný v rámci náhrady škody poskytnúť žalobcovi aj hodnotu DPH a neprezentoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia rozhodujúce skutočnosti, ktoré viedli súd prvej inštancie k priznaniu úroku z omeškania podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Prvostupňový súd tak v rozpore so zákonom neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané, ktoré za preukázané nepovažoval, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je preto nepreskúmateľné.

21. Odvolanie žalovaného bolo zástupcovi žalobcu dňa 04.02.2025 doručené do jeho elektronickej schránky (§ 92 ods. 1, § 106 ods. 1, § 109 ods. 1 CSP) spolu s výzvou, aby sa k nemu vyjadril v lehote 10 dní od jeho doručenia. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v určenej lehote a ani následne písomne nevyjadril.

22. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 43 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP) a rozsudok verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolací súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, ods. 3 CSP) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, vo svojom rozhodnutí dal zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky významné pre rozhodnutie sporu tak, ako ho strany sporu v priebehu konania vymedzili a s podstatnou argumentáciou strán sporu sa v preskúvanom rozhodnutí aj primeraným spôsobom vysporiadal, keď z obsahu preskúvaného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým žalobe žalobcu v časti 9.160,85 Eur vyhovel, založil na tom, že na základe Znaleckého posudku č. 124/2024 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline zo dňa 21.08.2024 ustálil, že priebeh škodového deja sa mohol stať tak, ako to opísal žalobca v podanej žalobe a na podklade tohto znaleckého posudku tiež ustálil výšku škody na vozidle vo výške 9.643,- Eur s DPH, keď od tejto sumy odrátať sumu 5 % predstavujúcu spoluúčasť žalobcu a preto uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 9.160,- Eur. Súd prvej inštancie vysvetlil, že výšku škody bolo potrebné priznať žalobcovi v celosti, pretože podľa údajov živnostenského registra žalobca už nie je platcom DPH. Keďže súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažnej povinnosti, dospel k záveru, že žalobcovi popri uplatnenej istine vznikol nárok i na

zákonný úrok z omeškania v zmysle § 369 ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. v žalobcom uplatnenej výške.

24. Žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie, že mu nie je známe, na základe akých dôkazov konštatoval svoj záver, že žalobca nie je platca DPH, a preto je potrebné pohľadávku priznať v celosti (s DPH). Poukázal na skutočnosť, že žalobca v predložených listinných dôkazoch uvádzal vo fakturácii IČ DPH, keď z verejného portálu vyplýva, že žalobca bol platcom DPH, či už v čase škodovej udalosti alebo po nej, najneskôr do 01.11.2023, kedy ukončil živnostenské podnikanie. Žalobca pri nákupe náhradných dielov na opravu motorového vozidla nakupoval tieto diely ako podnikateľ a zároveň platca DPH, čo znamená, že pri kúpe týchto dielov vznikol žalobcovi nárok na odpočet DPH, keď v rámci úhrady DPH nedochádza k reálnemu úbytku na majetku žalobcu ako platiteľa DPH, ktorý má možnosť uplatniť si „vratku“ DPH. Vo vzťahu k DPH nejde o skutočný náklad, nakoľko suma 1.832,17 Eur predstavuje daň z pridanej hodnoty, pričom túto časť nemožno považovať za úbytok na majetku, resp. náklad, ktorý by bol spojený s opravou poškodeného motorového vozidla.

25. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pri stanovení výšky škody na poškodenom motorovom vozidle žalobcu vychádzal zo Znaleckého posudku č. 124/2024. V posudku sa na str. č. 36 uvádza, že výška škody na vozidle v sume 9.643,- Eur s DPH bola znaleckým ústavom určená ako rozdiel medzi reprodukčnou obstarávacou hodnotou vozidla bezprostredne pred poškodením a hodnoty predajných zvyškov s DPH, keď reprodukčná obstarávacia hodnota vozidla bezprostredne pred poškodením bola stanovená na sumu 14.874,- Eur a hodnota predajných zvyškov s DPH bola stanovená v hodnote 5.231,- Eur. Lustráciou v živnostenskom registri mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia nebol platcom DPH. Odvolacia argumentácia žalovaného, podľa ktorej mu nebolo známe, na základe akých dôkazov súd prvej inštancie konštatoval svoj záver o potrebe priznať pohľadávku žalobcu z titulu škody na vozidle s DPH, preto nemôže obstať. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia totiž jednoznačne vyplýva, že podkladom pre priznanie nároku žalobcovi „v celosti“ bol znalecký posudok ústavu č. 124/2024, a údaje zo živnostenského registra, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal, keď od škody určenej znaleckým ústavom súd prvej inštancie odpočítal 5% spoluúčasť žalobcu a vysvetlil, že nakoľko žalobca už nebol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie platcom DPH, nárok žalobcovi priznal „v celosti“. I žalovaný pri tom v podanom odvolaní potvrdil, že z verejných portálov vyplýva, že žalobca bol platcom DPH (najneskôr) do 01.11.2023, pričom napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo prijaté dňa 10.12.2024.

26. Pokiaľ žalobca argumentoval proti priznaniu škody vo výške s DPH tým, že žalobca pri nákupe náhradných dielov na opravu motorového vozidla nakupoval tieto diely ako podnikateľ a platca DPH, keď v rámci úhrady DPH nedochádza k reálnemu úbytku na majetku, a nejde ani o náklad, ktorý by bol spojený s opravou vozidla, odvolací súd zdôrazňuje, že z preskúmaného rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva, že by súd prvej inštancie priznanú škodu definoval ako úbytok na majetku žalobcu v dôsledku vynaloženia nákladov na kúpu náhradných dielov resp. opravy poisteného vozidla. Odvolacia argumentácia žalovaného tak v tejto časti nedopadá na skutkové relácie súdnej veci. Vzhľadom na metódu výpočtu škody zo strany znaleckého ústavu, ktorú prevzal i súd prvej inštancie a ktorá vychádzala z reprodukčnej obstarávacej hodnoty vozidla bezprostredne pred poškodením a z hodnoty predajných zvyškov vozidla, potom odvolateľ nepredniesol takú adresnú odvolaciu argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v tej časti, v ktorej súd prvej inštancie žalovanému priznal žalovaný nárok vo výške s DPH. Odvolacia argumentácia žalovaného totiž neobsahuje také konkrétne skutočnosti a argumenty, ktoré by odvolaciemu súdu umožnili v tejto časti preskúmať správnosť napadnutého rozhodnutia najmä s poukazom na to, že pre uplatnenie pravidiel DPH je nevyhnutné predovšetkým zohľadniť konkrétnu hospodársku realitu danej transakcie. Preto len strohé tvrdenie žalovaného, že žalobcovi pri nákupe dielov vznikol nárok na odpočet DPH, a nejde ani o náklad, ktorý by bol spojený s opravou vozidla, napadnuté rozhodnutie spochybniť nemohlo, pretože súd prvej inštancie priznanú škodu ani nedefinoval ako úbytok na majetku v dôsledku vynaloženia nákladov na kúpu náhradných dielov a opravy poisteného vozidla, ale prevzal metódu výpočtu škody zvolenú znaleckým ústavom, ktorá vychádzala z reprodukčnej obstarávacej hodnoty vozidla bezprostredne pred poškodením a z hodnoty predajných zvyškov vozidla. Žalovaný potom nepredniesol také námietky, na základe ktorých by bolo možné vo väzbe na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vo vzťahu k určeniu výšky škody vychádzal zo znaleckého posudku, kde znalecký ústav uplatnil inú metódu určenia výšky škody, než žalobca, vykonať relevantný

odvolací prieskum správnosti jeho záverov prijatých podľa skutkového stavu v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie (t.j. že žalobca už nebol platcom DPH) s dopadom na podmienky zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, a to v kontexte konkrétnych skutkových a časových okolností súdnej veci. Je potrebné v tejto súvislosti poukázať aj na to, že samotnú metódu určenia škody prevzatú súdom prvej inštancie z posudku znaleckého ústavu žalovaný v podanom odvolaní nespochybnil. Odvolateľ tým, že v podanom odvolaní nereflektoval na dôvody napadnutého rozhodnutia, so zreteľom na komplikovanosť zák. č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, tak neumožnil odvolaciemu súdu preskúmať správnosť záverov súdu prvej inštancie, či žalobcovi (ne)vzniklo v súvislosti s takto priznanou škodou tiež právo odpočítať daň, resp. či (ne)bolo potrebné stanoviť výšku škody s DPH.

27. Pokiaľ v súvislosti so svojou argumentáciou žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 231/2017 zo dňa 04.04.2017, z jeho obsahu vyplýva, že nedotýkalo otázky uplatnenia DPH, ktorú žalovaný vniesol do odvolacieho konania.

28. Žalovaný tiež nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zákonný úrok z omeškania podľa právnej úpravy Obchodného zákonníka, pričom podľa názoru žalovaného sa na úrok z omeškania mala správne aplikovať úprava Občianskeho zákonníka, pretože z predložených dôkazov nevyplývalo, že poistené vozidlo žalobca používal v rámci výkonu jeho podnikateľskej činnosti, pričom predmet podnikania žalobcu ani nebolo možné spojiť s potrebou využívania poisteného motorového vozidla.

29. Odvolací súd vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii žalovaného poukazuje na skutočnosť, že v konaní nebolo sporné, že žalobca ako poistený a žalovaný ako poisťiteľ uzatvorili dňa 04.09.2013 poistnú zmluvu č. 551 5025692, predmetom ktorej bolo havarijné poistenie motorového vozidla žalobcu podľa § 788 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Z obsahu tejto zmluvy vyplýva, že žalobca bol v tejto zmluve označený obchodným menom, miestom podnikania a IČO-om, teda ako osoba podnikajúca na základe živnostenského oprávnia [§ 2 ods. 2 písm. b) zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“)], a žalovaný bol v čase uzatvorenia toho záväzku obchodnou spoločnosťou, zapísanou v obchodnom registri [§ 2 ods. 2 písm. a) Obchodného zákonníka]. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka platí, že režimu Obchodného zákonníka sa podriaďujú záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca si v súdnej veci ako poistený voči žalovanému ako poisťovni uplatňoval nároky na podklade poistnej zmluvy č. 5515025692, teda nárok uplatnený žalobcom má pôvod v záväzkovom vzťahu strán sporu, ktoré boli v čase jeho uzavretia podnikateľmi v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, uzavretom v rámci ich podnikateľskej činnosti. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca v priebehu konania uviedol, že vozidlo potreboval na výkon podnikania, a preto si ho dal opraviť, pričom žalovaný v priebehu konania osobitnou argumentáciou nespochybňoval, že posudzovaný záväzkový vzťah strán nebol zo strany žalobcu uzavretý v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Tento právny vzťah strán, ktorý je potrebné posudzovať podľa času jeho vzniku, má preto obchodnoprávny charakter, a i na úroky z omeškania je potrebné potom použiť ustanovenia Obchodného zákonníka tak, ako k tomu správnej pristúpil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

30. Odvolací súd vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného, podľa ktorej z predložených dôkazov nevyplývalo, že poistené vozidlo žalobca používal v rámci výkonu jeho podnikateľskej činnosti, upriamuje pozornosť na slovné spojenie v ustanovení § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka „týkajúce sa“, z ktorého vyplýva, že nejde len o záväzky, ktorými sa bezprostredne realizuje aj predmet podnikania podnikateľov zapísaných v príslušnom registri, ale aj o záväzky, ktoré s podnikaním súvisia, teda vznikajú vo väzbe na podnikanie podnikateľov. Tieto vzťahy je nutné považovať za obchodné, aj keď konkrétna právna úprava, ktorá sa na ne vzťahuje, nie je upravená v Obchodnom zákonníku. Obchodné záväzkové vzťahy totiž vznikajú nielen v rámci predmetu podnikania (činnosť základná), ale aj z činností súvisiacich s predmetom podnikania (činnosť akcesorická). Vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu je preto aj odvolací súd toho názoru, že tento vzťah, ktorý bol predmetom posúdenia v tomto súdnom konaní, sa v čase jeho vzniku týkal podnikateľskej činnosti strán (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka). Strany medzi sebou uzavreli zmluvný záväzok ako podnikatelia, a teda správne dospel súd prvej inštancie k záveru, že medzi nimi existuje priamy zmluvný vzťah, pričom požadované plnenie bolo

vyvodzované práve z havarijného zmluvného poistenia motorového vozidla vo vlastníctve žalobcu ako podnikateľského subjektu, ktorá zmluva bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľmi, preto medzi žalobcom a žalovaným v tomto prípade ide o obchodný záväzkový vzťah s poukazom na § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorá kogentná právna norma vyjadruje spôsob úpravy obchodných záväzkových vzťahov, t.j. ustanovuje podmienky, po splnení ktorých sa obligatórne uplatní úprava Obchodného zákonníka v záväzkových vzťahoch ako lex specialis ku všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka).

31. Vzťah Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka založený na zásade subsidiarity, čo znamená, že Občiansky zákonník možno použiť len vtedy, ak príslušná otázka nie je upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý je špeciálnym predpisom. Právny vzťah, ktorý je svojou podstatou obchodnoprávny, si zachováva svoj obchodný charakter, z čoho vyplýva nevyhnutnosť na posúdenie nároku na zaplatenie úroku z omeškania aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý v § 365 až § 369 komplexne upravuje následky spojené s omeškaním dlžníka. Keďže Obchodný zákonník obsahuje právnu úpravu týkajúcu sa omeškania dlžníka, nie je možné vzhľadom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka na omeškanie dlžníka aplikovať § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, ako to v podanom odvolaní presadzoval žalovaný. Právny záver žalovaného, že sa mali riadiť akcesorické nároky žalobcu v podobe úroku z omeškania Občianskym zákonníkom, konkrétne § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., tak nemá oporu v platnom práve.

32. Odvolací súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozhodovaciaj prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP). Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v jeho rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/49/2023 zo dňa 31.01.2024 v obdobnej právnej veci vyslovil, že ak je dlžník v omeškani s plnením peňažného záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia v obchodnoprávnych vzťahoch, vzniká veriteľovi právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka. Aj keď v danom prípade bol predmetom posúdenia vzťah z bezdôvodného obohatenia, na ktorý sa vzťahuje úprava Občianskeho zákonníka, nič to nemení na tom, že pokiaľ mal tento vzťah obchodnoprávny charakter, bolo potrebné na úrok z omeškania použiť právnu úpravu Obchodného zákonníka, a preto súd závery tohto rozhodnutia najvyššieho súdu aplikovateľné aj na súdenu vec.

33. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie aplikoval správne v súvislosti s priznaním úrokov z omeškania ako príslušenstva žalovanej pohľadávky § 369 Obchodného zákonníka v spojení s Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Preto odvolanie odvolateľa aj v tejto časti odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

34. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že odvolateľ osobitne nenapadol správnosť určenia výšky priznaného úroku z omeškania podľa Obchodného zákonníka zo strany súdu prvej inštancie a nenamietal ani nesprávne určenie začiatku omeškania, a preto žiadny ďalší prieskum napadnutého rozhodnutia v časti priznaného úroku z omeškania odvolaciemu súdu už neumožnil.

35. Pokiaľ žalovaný namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciaj prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia

postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

36. Odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozhodnutia je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Za právne odôvodnenie sporu nie je naopak možné považovať výpočet zákonných ustanovení. V posudzovanom prípade si podľa odvolacieho súdu vzhľadom na predmet sporu súd prvej inštancie splnil svoju zákonnú povinnosť dostatočným spôsobom ozrejmiť stranám dôvody prijatia svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie primerane oboznámil strany konania s tým, ako posúdil priebeh škodového deja, na základe akých podkladov určil výšku škody (vrátanie priznania DPH), a tiež akými ustanoveniami zákona sa spravoval pri priznaní žalovaného úroku z omeškania a príslušenstva pohľadávky v sume 567,02 Eur. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v okolnostiach súdnej veci dostatočným spôsobom reagoval na argumentáciu žalovaného a svoje rozhodnutie odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, pretože umožnilo žalovanému proti nemu vzniesť relevantnú odvolaciu argumentáciu. Skutočnosť, že žalovaný sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti preskúmaného rozhodnutia. I stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 3/1997, III. ÚS 231/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania, vrátane ich dôvodov a námietok.

37. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalovaný podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj v rozsahu závislej III. výrokovej vety o náhrade trov konania, avšak žalovaný neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. V zmysle § 262 ods. 1 CSP síce platí, že o nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, to však neznamená, že v prípade odvolania podaného odvolateľom proti závislému výroku o náhrade trov konania by odvolací súd mal správnosť rozhodnutia o trovách konania vyhodnocovať ex offa, t.j. bez odvolacej argumentácie odvolateľa.

38. Vedenými týmito úvahami odvolací súd dospel k záveru, že odvolacia argumentácia zvolená žalovaným nemohla spochybniť závery prijaté súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, keď v konaní na súde prvej inštancie odvolací súd nezistil ex offa ani vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

39. Vzhľadom na konštatované skutočnosti preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku I. vo veci samej, ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie správne v súlade so zásadou úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP, vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcoví, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

41. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).